

ЖИТ
ТРИЛЪР

ЖЕНА В НЕИЗВЕСТНОСТ

НОМИНАЦИЯ ЗА НАГРАДИТЕ
GOODREADS В КАТЕГОРИЯ ТРИЛЪР

МЕРИ
КУБИКА

СН[®]
СОФТПРЕС

ДИЛАЙЛА

СЕГА

Чувам стъпки. Те се движат по тавана над главата ми. Очите ми следят звука, но няма какво да видят, щото са само стъпки. Само от звука обаче пулсът ми започва да препуска, краката ми се разтреперват, а в гърлото ми нещо блъска, сякаш сърцето ми се е качило там.

Това е госпожата. Знам, щото ходи боса, а мъжът е винаги с обувки. Тя стъпва по-леко от мъжа. Стъпките ѝ не думтят по пода като неговите. Неговите са шумни и кълтят като тътена на гръмотевиците през нощта.

Но и мъжът е там, щото чувам, че госпожата му говори. Чувам я да казва с грозния си троснат глас, че е време да ни хранят. Казва го така, сякаш сме я ядосали с нещо. Макар че ние не сме направили нищо.

От върха на стълбата долита звук. Ключалката прещраква, вратата рязко се отваря и открива късче светлина. Зажумявам. През премрежените си очи виждам грозния ѝ пенъоар

и грозните ѝ чехли, кокалестите ѝ колене и синините по кльощавите ѝ крака. Косата ѝ е чорлава. Лицето ѝ е смръщено. Сърдита е, щото трябва да даде храна на Гус и мен.

Госпожата се навежда и нещо издрънчава на пода. Знае, че се спотайвам в тъмното, но не поглежда да ме види.

Мястото, дето ни държат, е като кутия. Има четири стени и едно стълбище в средата. Знам, щото съм опипала всеки сантиметър от неравните, грапави стени с голи ръце, докато търсех как да се измъкна. Знам колко крачки има от ъгъл до ъгъл. Петнайсет са, плюс-минус. Зависи от разкрача и дали са ми пораснали краката. А те растат, щото обувките, с които дойдох, са ми вече малки. Мога да си пъхна само палеца в тях. Омаляха ми отдавна и откакто почнаха да ми убиват, ходя без обувки. Имам само един кат дрехи. Не ги знам откъде са, но не са онези, дето дойдох с тях. Онези ми омаляха преди много време и госпожата ми донесе други. И тогава също гледаше накриво, както сега се мръщи, че трябва да ни храни.

Ходя с едни и същи дрехи всеки ден. Не знам точно как изглеждат, щото тук е тъмно, ама знам, че долнището е широко, а ръкавите са ми къси, понеже все ги дърпам, като ми е студено. Когато госпожата ме подуши, че мириша, ме кара да се съблека и да зъзна гола пред Гус, докато опере гащите и блузата. Тогава ме нарича със специални думи. *Неблагодарна малка кучка*. Щото е бясна, че трябва да ме пере.

Тук е тъмно като в рог. Не е като тъмното, дето очите свикват с него, а е пълна, дяволска чернилка. Като прекарам ръка пред очите си, не виждам никакво движение. Все едно ръката ми я няма. Като че някак си се е откъснала от мен и е напуснала тялото ми. Ама знам, че ако беше тъй, щеше да боли и да има кръв. Не че щях да видя кръвта в тая тъмница, но щях да усетя нещо мокро. И да почувствам болка при откъсването на ръката.

С Гус понякога играем на бълзльо. Вървим в тъмното да видим кой ще го е бълз да стигне най-близо до отсрещната

ЖЕНА В НЕИЗВЕСТНОСТ

стена, преди да си е фраснал мутрата в нея. Но има правило: държиш си ръцете до тялото. Нямах право да опипваш.

Госпожата крещи от най-горното стъпало. Гласът ѝ е бодлив като шиповете на розовите храсти.

– Аз не съм ви сервитьорка и туй не ви е шибан ресторант! Ако искате кльопачка, елате и си я вземете.

Вратата се затръшва. Ключалката щраква и пак се чуват стъпки, но сега се отдалечават.

Госпожата не би си мръднала пръста за двама ни с Гус, но мъжът я кара да ни храни, щото *не ща да отговарям, ако хвърлят топа*. Чувала съм много пъти да го казва. Дълго време се насилвах да не ям, но ми ставаше ужасно слабо и започваше да ми се вие свят. И коремът ме присвиваше така ужасно, че накрая хапвах нещо. Сигурно има по-хубав начин да умреш. Много е болезнено да гладуваш до смърт.

Но това беше, преди да дойде Гус. Откакто е тук, не мисля повече за умирачка, щото ако аз се гътна, Гус остава сам. А не искам Гус да стои в тая тъмница сам-самичък.

Надигам се от пода. Той е твърд като скала и леден. Толкова убива, че ако седя по-дълго, след туй не си чувствам дупето. Целият ми задник се е вкочанясал, а после сърби и ме боцкат иглички. Нямам сила в краката, което е странно, щото през повечето време тук седим, не правим нищо друго. Няма от какво да ми се уморят краката, ама аз си мисля, че точно затова са уморени. Забравили са да ходят и да тичат.

Драпам по стълбата нагоре, стъпало по стъпало. Тук, дето ни държат двамата с Гус, отникъде не влиза светлина. Под земята сме. Прозорци няма. Дори и под вратата не се процежда светлина. Госпожата и мъжът, дето живеят горе, си пазят светлината все за тях, не пускат капчица на Гус и мен.

Примъквам се нагоре пипнешком. Правила съм го много пъти и съм спец. И без да виждам, става. Броя стъпалата. Дванайсет са, от неодялано дърво – толкова грубо, че като стъпвам, понякога ми се забиват трески в ходилата. Не мога да ги видя, но ги чувствам, понеже ме бодат. Знам, че са там. Мама навремето ми вадеше трънчета от дланите и от нозете

с пинсета. Мисля си за тези клечки в кожата ми и се чудя ще се махнат ли от само себе си. Или ще си останат вечно там и ще ме превърнат полека-лека в таралеж.

На най-горното стъпало има кучешка паница с храна за Гус и мен. Не я виждам, но напипвам гладкия ѝ объл ръб. Някога в къщата имаше куче. Вече няма. Изчезна някъде. Чувах го да лае. Чувах го да дращи с нокти по пода над главата ми и си представях как някой ден ще ми отвори вратата и ще ме пусне да избягам. Или ще ме изяде, щото по лая му личеше, че е голямо и зло.

Госпожата много мразеше кучето да лае. Крещеше на мъжа да го укроти – *или го накарай да замлъкне, или аз ще го накарам*, – докато в един момент и лаят, и дращенето спряха от раз. Сега кучето го няма. Ни веднъж не го видях, но си го представям като Клифърд – гигантско и червено, заради мощния му лай.

В кучешката паница има нещо като овесена каша. Смъквам го долу. Сядам на студения твърд под, облягам гръб на бетонната стена. Викам Гус, но той не ще. Казва, че не е гладен. Опитвам се да ям, но кашата е гадна. Стомахът ми се свива, сякаш всеки миг ще я избълва навън. С всяка хапка става все по-трудно, но се насилвам и преглъщам – не само щото иначе ще ме боли коремът, но и щото не се знае кога госпожата пак ще донесе храна. Устата ми се изпълва със слюнка, но не в добрия смисъл, а както става точно преди да се издрайфаш. Кашата изригва от стомаха ми, но я задържам в устата си и пак я глътвам. Гледам да предумам Гус да хапне малко, но той отказва упорито. Не го виня. Понякога е по-хубаво да гладуваш, отколкото да се мориш с бъркочите на госпожата.

Тук в тъмното имаме една тоалетна, дето ходим по нужда и се молим госпожата или мъжът да не слязат точно в този момент. С Гус сме се разбрали. Докато той си върши работата, аз отивам в най-далечния ъгъл и си тананикам, за да не го чувам. Той прави същото за мен. Няма тоалетна хартия. Няма къде да си измием ръцете, камо ли пък други телесни

ЖЕНА В НЕИЗВЕСТНОСТ

части. Омърляни сме до ушите, ама кой ти гледа, вече ни е все едно, освен когато госпожата вземе да ни хока, че сме мръсни.

Няма баня да се изкъпем, но от дъжд на вятър ни донасят кофа със сапунена вода. От нас се иска да се съблечем и да се търкаме с ръце. После зъзнем голи на студа, докато изсъхнем.

Тука, дето ни държат, е влажно. Влагата е студена и лепкава като пот, постоянно я усещаш. Като вали навън, водата се просмуква през стените и ако дъждът е силен, започва да тече. Събира се в локви на пода. Аз шляпам боса в тях.

В тъмното понякога се чува как нещо цопва в тези локви. Чува се и дращене на малки нокти по пода и стените. Знам, че има нещо – нещо, което не виждам. Хрумват ми идеи, но не знам със сигурност какво е.

Знам със сигурност обаче, че има паяци и стоножки. Тях също не ги виждам, но понякога, докато се мъча да заспя, усещам невидимите им крачета да се промъкват по кожата ми. Мога да се разпищя, ама какъв е смисълът? Оставям ги да си пълзят. Сигурна съм, че и те като мен не искат да са тук.

Откакто Гус дойде, не съм сама тук долу. Така е по-добре. Хубаво е да знаеш, че не си съвсем самичък и че има свидетел на нещата, дето госпожата прави с мен. Тя по-често ме тормози от мъжа, щото няма грам душа в нея. В него може и да има грам, понеже понякога, когато госпожата не е вкъщи, той слиза долу и ни носи я бонбон, я нещо подобно. Двамата с Гус винаги благодарим, но дълбоко в себе си се чудя защо този мъж се прави на добър.

Не знам на колко съм години. Не знам от колко време стоя затворена в туй мазе.

Постоянно ми е студено. Но госпожата не дава пет пари. Веднъж ѝ казах, че замръзвам, и тя се разфуча. Нарече ме *гевезе* и *неблагодарна фльорца*, ама не знам какво значат тези думи.

Тя ми вика как ли не. Ако не знаех, че името ми е Дилайла, щях да мисля, че се казвам *Идиотка* или *Копелдачка*.